

seling tussen langs de ene kant banale en alledaagse gesprekken en langs de andere kant zogenaamd filosofische of diepzinnige ontboezemingen gaat nog even verder. Maar dan slaat de sfeer van de hele voorstelling, die tot dan toe overwegend hilarisch was, langzaam om.

Het is dan zogezegd nacht, en de vrouw en de man kleden zich uit om een bad te gaan nemen in de 'rivier', een klein reservoir met ongeveer vijf centimeter water. Zij kenden elkaar niet voor ze vertrokken, maar nu is er duidelijk sprake van een erotische spanning tussen hen. Wanneer de touroperator dan plots opduikt, en de man zich terugtrekt, ontstaat er tussen de reisleider en de vrouw even een gelijkaardige spanning. De volgende ochtend maken ze ruzie omdat ze niet meer weten waar ze zijn. Tijdens de (te) lange stilte die hierop volgt brengen ze de slogan 'eet meer fruit' in de praktijk. Waarop de man en de vrouw weer allerlei filosofische en andere absurditeiten produceren. In het laatste deel van de voorstelling worden nog op verschillende manieren sferen opgeroepen. Zo begint bijvoorbeeld de touroperator te zingen voor een eigenaardige lampenconstructie, als aanbod hij een god, waarna

die lampen beginnen te branden (Micha is trouwens in de bijbel een figuur die een afgodsbeeld heeft). Eigenaardig in dat laatste deel is ook dat Diane Belmans opzij van de scène een soort minimalistische solo-performance opvoert terwijl de heren nog even samen zitten te prutsen.

Striptease

Uit de bovenstaande, gedeeltelijke beschrijving van wat er te zien - maar daarom nog niet te beleven - valt bij *De touroperator*, kan al opgemaakt worden dat er zich (ook) op vertelniveau een soort striptease voordoet. In het begin van het stuk zijn de omstandigheden tamelijk duidelijk en herkenbaar: een man en een vrouw boeken een reis en gaan op stap met een gids. Dit gaat gepaard met de bij die gelegenheden gebruikelijke, misschien wat clichématige maar toch amusante emoties en processen: de reizigers zijn uitgelaten, opgewonden en nieuwsgierig. Aanvankelijk staan ze wat onwennig tegenover elkaar, maar de eerste avond is er al een soort retraitesfeer waarbij ze elkaar beter leren kennen. Naarmate het stuk vordert, worden die omstandigheden echter minder en minder duidelijk en herkenbaar. De acteurs komen

dan in een soort droomwereld, of toch in een andere, op zichzelf staande wereld terecht. Van de toeschouwer vraagt die evolutie in setting ook een verandering van houding: waar je in het begin van de voorstelling nog wel min of meer 'een verhaaltje' kan volgen, moet of kan je na verloop van tijd meer en meer zélf een verhaaltje of betekenis construeren, natuurlijk op grond van wat er zich aan materiaal - tekst, situaties en atmosferen - aandient vanop de scène.

Ik denk dat in dit laatste de (een) reden moet gezocht worden waarom *De touroperator* geen productie geworden is die blijft boeien: wat er zich op de scène voordoet is daar te mager, te schraal voor, heeft niet genoeg (suggestieve) kracht en geladenheid. In het eerste deel houden de hilarische situaties en uitspraken je nog wel wakker, maar wanneer de algemene sfeer langzaam omslaat blijkt dat er voor het overige, zowel op spel- als op tekstniveau, niet meer zo heel veel is om de zintuigen of de grijze massa te prikkelen of in werking te houden.

Bruno Koninckx

HERACLES

van Heiner Müller
regie: René Jagers,
vertalingsopdracht:
Sam Bogaerts
vormgeving:
Hedy Grünwald
muziek:
Jacques Palinckx
met: Sam Bogaerts,
Tjeerd Bischoff,
Katrien Meganck,
Rien Stegman
co-productie: Ons
Theaterproducties (NL)



*Geen uitweg
uit de schijtende
samenleving
dan in de
democratie
der doden.*

T H E A T E R
ZUIDPOOL
R V T

In Antwerpen vanaf 25 november t/m 5 december 1992
15 december: Stadsschouwburg St. Niklaas
Informatie en reservaties:
Theater Zuidpool,
Lange Noordstraat 11, 2000 Antwerpen,
tel. 03/231 57 58.

Aarzel niet! Bel ons (02/230.26.60) of breng ons een bezoekje!
(Aarlenstraat 75-77 te 1040 Brussel)

IS EEN MULTIDISCIPLINAIRE AUTEURSVERENIGING